

ΤΟ ΤΕΙΧΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΤΕΙΧΗ

Δημοσιεύθηκε : Πέμπτη, 16 Σεπτεμβρίου 2010 08:14

Συντάκτης: Διαχειριστής: π. Αντώνιος Τριανταφύλου / Συντάκτης: Αλέξ. Μαρκουίζος, Γραμματέας Ι. Μ. Σύρου

Εμφανίσεις: 3100

Ήταν ένα τείχος, που το αυταρχικό καθεστώς της τότε Ανατολικής Γερμανίας είχε χτίσει στο Βερολίνο για να εμποδίσει την ελεύθερη κυκλοφορία ανθρώπων και ιδεών, για να φυλακίσει, κυριολεκτικά και μεταφορικά, τους πολίτες της!

Δικαιολογημένοι, λοιπόν, και επιβεβλημένοι οι εορτασμοί ενός γεγονότος, που αποδεικνύει ότι κανένα καθεστώς, καμμία ιδέα, καμμία ιδεολογία, δεν μπορεί να έχει μόνιμα αποτελέσματα, αν στηρίζεται στη βία.

Διότι, κάθε τι που επιβάλλεται με τη βία κουβαλάει μέσα του τα σπέρματα της ανατροπής του: υπάρχει όσο εξακολουθεί να ασκείται η βία ή η απειλή της βίας! Μόλις πάψουν να υφίστανται, έρχεται νομοτελειακά η κατάρρευση και η ανατροπή...

Υπάρχουν, όμως, υπάρχουν και κάποια άλλα τείχη, πολύ πιο επικίνδυνα, πολύ πιο επώδυνα, αλλά και πολύ πιο διαφορετικά!

Είναι τα τείχη, που δεν μας επιβάλλονται, αλλά τα χτίζουμε μόνοι μας, «ανεπαισθήτως, χωρίς περίσκεψιν και χωρίς αιδώ»!

Είναι τα τείχη, που δεν φαίνονται, αποτελέσματα και αυτά βίας, αλλά μιας βίας διαφορετικής, ανεπαισθητής, ύπουλης και κρυφής, αόρατα και για τους περισσότερους... ανύπαρκτα!

Είναι τα τείχη που χωρίζουν όχι μόνο τα άτομα, αλλά και-κυρίως-τις ψυχές! Χτισμένα από μας τους ίδιους, όχι από μπετόν και με ηλεκτροφόρα καλώδια, αλλά με σκληρότερα «υλικά»: με τον ατομικιστικό μας εγωισμό, την κοινωνική μας αδιαφορία και αναληθσία, την αυτάρεσκη και απατηλή αυτάρκειά μας, την καχυποψία, την επιψύλαξη και του φόβο του άλλου, που έχει γίνει για τους περισσότερους η κόλαση, κατά πώς έλεγε σύγχρονος υπαρξιστής φιλόσοφος...

Είναι, με μια λέξη, τα τείχη της μοναξιάς!

Της μοναξιάς, που μαστίζει τις κοινωνίες μας, που αποξενώνει και αλλοτριώνει τους ανθρώπους, που τους «φυλακίζει» στο εγώ τους και το κοντόθωρο συμφέρον τους...

Της μοναξιάς, που ανάγκασε τον Αντώνη Σαμαράκη να προβεί στην σπαρακτικά τραγική διαπίστωση ότι «ποτέ οι στέγες των σπιτιών δεν ήταν τόσο κοντά και οι καρδιές των ανθρώπων τόσο μακριά»...

Της μοναξιάς, που μεταφράζεται σε μια οδυνηρή αίσθηση ανικανοποίητου, σε ένα υπαρξιακό κενό, σε ένα αδιόρατο συναίσθημα φόβου και ανασφάλειας, σε μια διαρκή αναζήτηση υποκατάστατων του άλλου, του διπλανού μας, του συνανθρώπου μας...

ΤΟ ΤΕΙΧΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΤΕΙΧΗ

Δημοσιεύθηκε : Πέμπτη, 16 Σεπτεμβρίου 2010 08:14

Συντάκτης: Διαχειριστής: π. Αντώνιος Τριανταφύλου / Συντάκτης: Αλέξ. Μαρκουίζος, Γραμματέας Ι. Μ. Σύρου

Εμφανίσεις: 3100

«Καθένας κι ένα αξίωμα, σαν το πουλί μες στο κλουβί του», έγραψε ο Σεφέρης.

Οι ανθρώπινες σχέσεις έχουν καταπέσει στα χαμηλότερα επίπεδα συμβατικότητας. Ο χαιρετισμός έχει γίνει μια αυτόματη κίνηση, η επίσκεψη μια τυπικότητα, το χαμόγελο ένας παγωμένος μορφασμός, οι ανθρώπινες σχέσεις ένας ανελέητος πόλεμος ανταγωνισμού και επικράτησης, τα ανθρώπινα συναισθήματα «αντικείμενα» αγοραπωλησίας...

Η κοινωνικότητα, όπως και ο πόθος της ελευθερίας είναι καθαρά ανθρώπινα χαρακτηριστικά, που τον διακρίνουν από τα, κατά τον Αριστοτέλη, «αγελαία ζώα».

Χωρίς κοινωνικότητα, χωρίς την υπέρβαση του εγώ και της συναίρεσής του με το εσύ στο εμείς, ο άνθρωπος χάνει την ειδοποιό διαφορά του με τα ζώα, βιώνει ένα αβίωτο παρόν, «ζη» βιολογικά, χωρίς ελπίδα, χωρίς προοπτική, χωρίς όραμα, χωρίς σκοπό!

Συμπτώματα και αυτά της απομάκρυνσης, της αλλοτρίωσης και της αποξένωσής του από το Θεό!

Γιατί, κακά τα ψέμματα: όποιος δεν νοιώθει πατέρα του το Θεό, πώς θα νοιώσει τον άλλον αδελφό;

Τείχος, λοιπόν, μας χωρίζει από τους ανθρώπους και από το Θεό!

Με μια διαφορά, όμως!

Τον μεσότοιχο μεταξύ ανθρώπων και Θεού, που ο εγωισμός του ανθρώπου έχτισε, τον γκρέμισε με τη Θυσία Του ο Ίδιος ο Θεός...

Τα τείχη, που χωρίζουν τους ανθρώπους μεταξύ τους, μόνο οι άνθρωποι μπορούν να τα γκρεμίσουν, αφού, όμως, πρώτα συναντήσουν το Θεό...

† Ο ΣΥΡΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΣ Β΄